

at give Summabevilling og fri Proces for at ſaa den Fortolkning af Højſteretsdommen af 1889, ſom Overretten har ſanctioneret, prøvet af Højſteret, en Fortolkning, ſom, hvis den bliver ſtaaende, kommer ud paa det ſamme ſom at give Oſtenfeldt den Eneret, hvilken Højſteret har ſagt, at han ikke har. Jeg har her den ærede Juſtitsministers Svar i min Haand, det er mig meddelt paa ſædvanlig Maade gennem Randers Byfogedkontor, det ſtaar til den ærede Ministers Diſpoſition. Ordene lyde ſaaledes, at efter at det er nævnt, at Fiſterne have ſøgt om Summabevilling og fri Proces for Højſteret til at indanke denne Dom o. ſ. v.; ſaa ſvares der, at det anſøgte ikke kan bevilges, det er alſaa begge Dele. Man har ſøgt om Summabevilling og fri Proces, begge Dele ere afſtaaede, man ſik hverken det ene eller det andet, Højſteret forbliver luſket for os. Den ærede Miniſter ſagde, at han vilde bidrage, hvad han kunde for at komme til Højſteret med diſſe Sager, jeg ſtal tillade mig at binde den ærede Miniſter til dette Ord. Hvis vi leve ſaa længe begge to, til den Tid kommer, ſtal jeg bede den ærede Miniſter indſi det. Jeg er ganſte ſikker paa, at naar han henvender ſig til ſin Kollega Juſtitsminſteren og ſiger: Jegønſter, at der bevilges Summabevilling og fri Proces, ſaa giver Juſtitsminſteren det, hvad ſaa end de underordnede Embedsmænd, Amtmanden og Politimeſteren i Randers maatte erklære over en ſaadan Anſøgning. Det var en lang og haard Kamp, ſom Fiſterne førte. Den ærede Miniſter mente, at man ikke kan forvente Oſtenfeldt i at hævde ſin Ret. Det er der ingen, der for- tænker ham i eller vil afſtære ham fra; det ſtaar frit for ham ved Domſtolene at hævde ſin Ret lige til Højſteret og indanke ſaa mange Sager, han vil, og han har anlagt viſtnok 50; men jeg hnes ogſaa, at det maa ſtaa Fiſterne frit for at hævde deres Ret. Jeg ved ikke, hvorfor Oſtenfeldt ſtal begunſtiges med at ſaa fri Proces — alſaa paa Kommunens Belofning — mod Fiſterne, hvem man nøgter fri Proces. Jeg kan give Fiſterne fri Sagførelſe, ſaa længe mine Kræfter ſlaa til; men jeg kan ikke fritage dem for Retſagebyrer, ſom den, hvem der af Amtet er meddelt fri Proces, er fritaget for. Det er en overordentlig tung Byrde, der er lagt paa Fiſterne at ſtulle føre diſſe mange Processer, diſſe Forbudſager mod Oſtenfeldt under de Vilkaar, at han er væbnet med at være fri for enhver Udgiſt i den Anledning, medens Udgiſterne ved Sagernes Førelſe derimod for Fiſternes Bedkommende falde paa

dem, og hvorledes ſtal det gaa, naar vi komme til Overretten, naar vi ſaa Dom i de 29 Forbudſager; hvorledes Underretten dommer, har jeg ikke Tvivl om; men ſaa ſtulle vi til Overretten. Jeg ved ikke, om Miniſteren ved, hvad det koſter at appellere 29 Sager til Overretten; alene til Udtagelſe af Appelſtævning, ikke at tale om Inkaminationsgebyr og Optagelſes- og Inſtandsgebyr, det koſter overmaade meget. Det vilde være mig kært, om den ærede Miniſter ogſaa der vilde lægge ſin Indflydſe i Vægſtaalen for at hjælpe Fiſterne, ſaaledes at de ogſaa her ſik fri Proces. Det er nemlig nødvendigt at appellere alle 29 Sager, forudſat at Underrettsdommene gaa Fiſterne imod, hvad jeg paa Forhaand ikke har nogen Grund til at betvivle, thi ellers gør Oſtenfeldt Forbudene gældende, og jeg ſtal gøre den ærede Indenrigsminiſter opmærksom paa, at efter Forordningen af 6te April 1842 kan den, der har opnaaet Stadfæſtelſe af et Forbud, naar dette bliver overtraadt, henvende ſig til Politimeſteren og gennem ham ſaa frataget den paagældende, ſom har overtraadt Forbudet, de Medſtaber, han dertil har be- nyttet. Det er derpaa, det er møntet, og det er derfor, Forbudſagerne ere begyndte. Ellers kunde Oſtenfeldt lige ſaa godt have anlagt andre Sager, men det er paa denne Politiets Mellemkomſt, derpaa at tage Gar- nene fra Fiſterne, ſaaledes at de ſtaa fuld- ſtændig brødløſe, det er derpaa Forbudſagerne ere møntede. Jeg kan ikke anſe det for ſikkert, at den højtærede Miniſter tidligere har været oplyſt derom. Alſaa, vil den ærede Miniſter hjælpe os nu ved alle diſſe mange Forbudſager til, at vi kunne ſaa blot en fri til Overretten og derefter til Højſteret, ſaa vil jeg være den højtærede Miniſter overmaade taknemlig. Vi forlange ikke mere end at ſaa Lov til at komme til Højſteret, og at dette ikke ligefrem poſſivt afſtæres os, ſaaledes ſom det er gjort ved den højtærede Juſtitsministers Reſolution, ſom jeg her holder i Haanden, og ſom jeg ſtal tillade mig at viſe den højtærede Indenrigsminiſter i dette Øjeblik, derſom han vil tage imod det.

**Udſyne:** Saa vidt jeg forſtod den højtærede Indenrigsminiſter, vil han ikke være utilbøjelig til at ſøge Forholdene ved Randers Fjord afhjulpede paa en anden Maade end gennem Processer, og jeg kunde onſte at henlede den højtærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa, at for en 5-6 Aar ſiden var det viſtnok ikke ſaa ſjernt fra, at man var kommen til en Ophævelſe af de uheldige Forhold ligefrem ved en Afſkaffing,